

Університетські Вісті

Газета Донецького національного університету. Заснована у 1966 р.

28 лютого 2017 року № 1 (1536)

ВІННИЦЯ ДЛЯ НАС: ВІДКРИТА ТА ВІДВЕРТА

Донецький національний університет імені Василя Стуса у Вінниці встиг багато чого: зробити два повноцінні набори на перший курс, зустріти три Нових роки, заселити студентами чотири навчальні корпуси та взагалі, як то кажуть, пустити коріння. Кожен з тих членів університетської родини, що були вимушені переміститися до столиці Поділля разом з Альма матер, вивчав місто та пізнавав його атмосферу самотійно. Починалось знайомство, звісно, з вокзалу, потім переважна більшість «проходила» через готель «Південний Буг»... Чи не найперше з позитивних вражень на студентів та співробітників нашого вишу справили вінницькі трамваї (такі повільні, але дійсно чудові) з їхніми wi-fi, об'явами та віршами, що декламуються між зупинками, бо саме трамвайна колія з'єднує

головний корпус на вулиці 600-річчя з корпусом «на Фрунзе».

До речі, вже на нашій пам'яті 125 вулиць, провулків та проїздів Вінниці змінили назви, і колишня Фрунзе тепер носить ім'я відомого конструктора ракетно-космічної техніки академіка Янгеля. Згодом маршрути, якими пересуваються студенти та співробітники ДонНУ імені Василя Стуса, ставали більш

люди як письменник М и х а й л о Коцюбинський та хірург Михайло Пирогов, а неподалік розташовувалась ставка Гітлера Вєрвольф. Інші впевнені, що найцікавіше місце у Вінниці – фонтан на набережній «Roshen», а найвищою точкою міста є так звана Вежа у центрі міста, збудована архітектором

всім відомих фактів.

Ви не прочитаєте у цьому номері ані про знаменитий фонтан, ані про садибу Пирогова, ані про музей Коцюбинського. Ми навіть не станемо вам нагадувати історію походження назви міста (дуже суперечливу, до речі) і його герба. Ми покажемо вам Вінницю, що дає можливості своїм новим мешканцям – стрибнути з парашутом чи скуштувати матроженники, долучитися до тверезого спорту або до Студентського Парламенту.

Вінничани та «донецькі вінницькі» порадять вам, де тут можна гарно відпочити, як з користю провести дозвілля, де і яку музику слухати та з ким потанцювати. То ж, запрошуємо в гості до Вінниці, про яку ви точно ще чогось не знаєте!

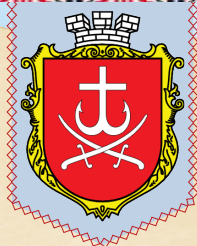

різноманітними, і тепер немає, мабуть, мікрорайону у Вінниці, де б не оселився хтось із нашого вишу. Вишенька, Чорнобиль, Корея, Єрусалимка, Париж і навіть... Куба вже засвоєні «донецькими університетськими».

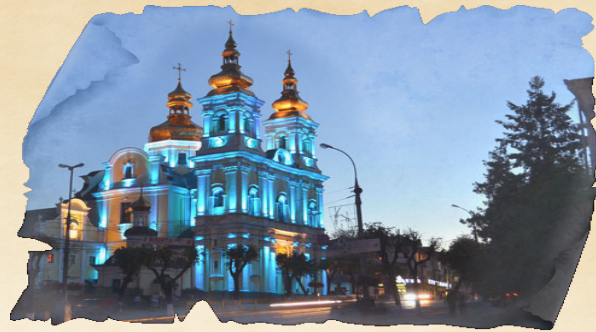
То ж, кожен з нас досліджує Вінницю самотужки. Одним вистачає відомостей про те, що тут жили такі відомі

Артиновим. Треті концентрують увагу на бізнес-об'єктах міста та цікавляться лише потенційними місцями працевлаштування. Дійсно, за час нашого перебування у місті познайомитись з ним можна, а узнати його досконало навряд чи...

Саме тому «Університетські вісті» вирішили ще раз представити Вінницю своїм читачам, намагаючись уникати розповсюджених стереотипів та

ЦІКАВІ ФАКТИ

Майже сто років тому Вінниця місяць була столицею України. З 2 лютого 1919 Директорія УНР (вищий орган державної влади) переїхала у Вінницю через складну політичну обстановку.

У листопаді 2016 Вінниця стала першою у рейтингу найчистіших міст України в межах проекту «Ідеальне місто». За такими критеріями як «чистота», «екологія» та «робота комунальних служб» Вінниця отримала: 5,6; 5,3 та 4,4 бали відповідно.

МАЛЕНЬКА ЄВРОПА НА ПОДІЛЛІ

ПОГЛЯД ДОНЕЧЧАНКИ НА БУДІВЛІ ВІННИЦІ

Автор: Марія Карауш студентка спеціальності «Журналістика»

«У Вінниці - як в Європі» - перше, що, імовірно, думає донеччанин, приїхавши зі Сходу. Так, дійсно, міста центральної та західної України цілковито відрізняються від міст Донбасу не тільки віком та зовнішнім виглядом, а й, перш за все, забудовою. Тут не зустрінеш районів, поділених перехрестям вулиць та проспектів на чіткі квадрати, паралелі, як у Донецьку, на кшталт «Артема-Університетська-Щорса-Рози Люксембург», тут немає відчуття, що знаходишся у місті великих офісів та заводів. Збудова Вінниці нагадує Львів чи Івано-Франківськ і дуже подібна до того, як будувалися європейські міста: вулиці розташовані ніби по колу від площі або вулиці, що є історичним центром міста. У Вінниці таким «серцем міста» є вулиця Соборна.

Водонапірна вежа - символ Вінниці

Обізнані вінничани кажуть, що Вінниця - це одна велика історична пам'ятка, настільки багатою є її спадщина. Тут знаходиться близько 130 історичних та архітектурних пам'яток, хоча не кожен з місцевих жителів назве хоча б кілька з них. Більшість туристів потрапляють сюди подивитися на найбільший в Європі плаваючий фонтан, вважаючи його візитною картою міста, хоча насправді символом Вінниці є водонапірна вежа.

Цей пам'ятник архітектури був збудований з червоної цегли за проектом першого головного вінницького архітектора Григорія Артинова як основа міського водопостачання. Вежа розташована в центрі міста, серед інших архітектурних шедеврів, в сквері імені Козицького. Під час Великої Вітчизняної війни вежа була пунктом спостереження, а в повоєнні роки її використовували в якості житлових приміщень для працівників місцевого водоканалу.

До святкування Дня Європи у 2012 році у підніжжя башти з'явилася ще одна прикраса міста - 3D-малюнок. За допомогою кольорової крейди і фарб руками талановитих майстрів на бруківці був створений каньйон з вируючими водами, які нібито впливають з-під водонапірної башти. Ілюзія об'ємної картини створюється у випадку, якщо дивитися на неї з певної точки. Цю точку спеціально позначили на асфальті білим хрестиком. Автори малюнку відмічають, що раніше в Україні 3D-зображення були лише на вулицях Києва та Тернополя, а тепер є і у Вінниці.

Вулиця Соборна - скарбничка історичних пам'яток

Минаючи парк Козицького, виходимо на найкрасивішу вулицю Вінниці - Соборну, яка є історичним центром міста. Одного погляду на вулицю вистачає, щоб з'явилася враження, ніби ти мандруєш затишним європейським містечком, не схожим ні на які інші, настільки відчувається чарівна атмосфера цього місця. Старовинні будівлі зі стінами ніжних пастельних відтінків, площа, вимощена камінням, різнобарв'я квітів і дуже-дуже чисто. Затишно. Як вдома.

Перлиною серед архітектурних споруд Соборної, безперечно, є Свято-Преображенський кафедральний собор. З кінця минулого сторіччя він є головним храмом Вінницької єпархії Української Православної Церкви Московського патріархату. Храм входить до комплексу середньовічних споруд Мури, які склалися з монастирів єзуїтів, домініканців та капучинів. Уваги заслуговує не тільки зовнішній вигляд собору, а й внутрішній - від розпису по стінах, старовинних ікон та вівтарю захоплює подих.

Фірмовий колір вінницької архітектури

Існує думка, що все ж таки найкрасивішим храмом Вінниччини є Храм Покрова Пресвятої Богородиці, який знаходиться біля набережної Рошен. Храм відноситься до Української греко-католицької церкви. Ніжно-блакитний колір стін особливо красивим виглядає у ясный день, коли сонячні промені відбиваються у золотих та срібних куполах, завдяки чому здається, ніби будівля світиться зсередини. Навіть нічне електричне освітлення Свято-Преображенського собору не дає такого кольорового ефекту.

Ще однією пам'яткою небесно-блакитного кольору надзвичайної краси, безперечно, є готель «Савой». Хоча у період зведення «рідним» був колір «слонової кістки». До возведення готелю доклав руку той самий архітектор Артинов, і на початку минулого сторіччя будівля стала першою шестиповерховою у Вінниці. У той час, коли місто, хоч і

історичних пам'яток псується вітринами та рекламними стендами. Через те, що вулиця є центральною, а місце розташування є престижним, високою є і ціна аренди, що, імовірно, впливає на кількість приміщень, відведених під торгівлю. Хоча, на жаль, сьогодні броселізація - анархічний розвиток комерційної забудови в історичному центрі міста - є проблемою не тільки Вінниці, а й усіх великих міст та обласних центрів.

Щодо негативних моментів, різко розкритикованих місцевими жителями був нещодавно відреставрований «дім-веселка» на Соборній, який знаходиться поруч із «Скай Парком» навпроти Кафедрального собору. Дійсно, з точки зору охайності, перефарбовані фасади житлових будинків виглядають краще, ніж сірі старі. Проте питання, чи доречно була «спроба закрасити під Амстердам» та фарбувати будівлі біля важливих історичних пам'яток у сім різних яскравих кольорів, викликає сумнів.

втратили свій первісний вигляд, але деякі з них все ж вдалося відреставрувати, хоча замок був оновлений лише з одного боку. Маєток знаходиться посеред ландшафтного парку з чудовим краєвидом площею понад 32 га. Сьогодні парк є романтичним місцем для прогулянок та весільних або сімейних фотосесій.

Прихильникам історії медицини надзвичайно цікаво буде відвідати Національний музей-садибу М.І. Пирогова біля Вишеньського озера. Живописний маєток, де останні 20 років життя працював Микола Іванович Пирогов - відомий хірург і вчений, засновник військово-польової хірургії, один з основоположників товариства Червоного хреста - завжди привертає увагу туристів і відкритий для них в будь-який сезон року.

В комплекс музею входить невеликий будиночок і будівля музею-аптеки, в якій можна ознайомитися з інтер'єрами операційної та приймальної, де працював лікар. Також зберіглася невелика церква-некрополь, побудована в 1885 році, в якій зараз знаходиться забальзоване тіло Пирогова.

Стріт-арт на вулицях міста

Окрім класичних шедеврів архітектури Вінниця приваблює ще й зразками сучасного мистецтва - не тільки 3D малюнки прикрашають сьогодні її вулиці, а й активно проводиться заповнення фасадів застарілих будівель кольоровими малюнками - муралами. В рамках мистецького проекту мурал-арту «VIN-ART-CITY» на кількох будинках з «голими» стінами вже знаходяться повністю завершені картини українських художників. Біля «Скай Парку» на Соборній та на будівлі Обласної бібліотеки, на фасаді «Вінтери» і на вулиці Пирогова можна побачити зображення філософського спрямування, над змістом яких можна розмірковувати годинами.

Не дивлячись на те, що ідея створення арт-об'єктів такого плану є оригінальним способом оновлення зовнішнього вигляду міста і широко застосовується в Європі, вінницький стріт-арт все ж має кілька негативних рис. По-перше, невдало вибрані місця для розташування картин. Усі вони знаходяться в історичному центрі міста, де, треба сказати, є вдосталь об'єктів, які можуть привернути увагу туриста та перехожого пішохода. А ось такі «кнудні» райони, як Словянка чи Тяжилів просто потребують подібних прикрас для своїх будівель.

Ще однією проблемою є, безперечно, малий бюджет фестивалю та нестача досвідчених художників. Проведення минулого «VIN-ART-CITY» робилося поспіхом, а якісних, майстерно виконаних ескізів-пропозицій було дуже мало, незважаючи на великий конкурс. Проте організатори проекту планують знову проводити фестиваль, вирішивши розмалювати околиці міста. Тому, сподіваємося, найближчим часом станемо свідками створення нових живописних шедеврів вже, можна сказати, нашого міста.

Загалом, потрапляючи з Донецька до Вінниці, очікуєш побачити зовсім не те, що бачиш. Здається, що після такого улюбленого усіма нами міста вже нічого не зможе здивувати. Але Вінниця вражає своєю простотою і одночасно вишуканістю, інколи дивним, але гармонійним поєднанням старого і нового, закликає завітати у гості знову своєю чистотою та охайністю вулиць, новими цікавими тенденціями і багатим історичним минулим. Ми, студенти та працівники Донецького Національного, покинувши рідний Донбас, сьогодні відкриваємо для себе Україну заново, а Вінниця гостинно відкриває перед нами двері, намагаючись стати для нас рідним домом.

недовго, але було столицею, в будівлі готелю засідали правителі, і це ще одна причина того, що про нього сьогодні так дбають та бережуть.

Недалеко від готелю знаходиться Вінницька Обласна універсальна наукова бібліотека ім.Тімірязєва - будівля сферичної форми, у залах якої сьогодні часто проходять наукові конференції ДонНУ імені Василя Стуса та інших університетів. Бібліотека є потужним сховищем інформації, де зберігається понад мільйон примірників усіх типів документів на 42 мовах світу. Отже, бібліотека є не тільки взірцем вінницької архітектури, а й джерелом відомостей, так необхідних студентам при написанні курсових, дипломних та інших наукових робіт.

Класика та сучасність: плюс чи мінус

Гуляючи Соборною, неможливо не помітити, що перші поверхи майже усіх будівель зайняті магазинами, салонами та бутиками. Завдяки цьому краса фасадів

«Дім-веселка» є не єдиною різнокольоровою будівлею у Вінниці. Яскраво-рожеві та блакитні будиночки зустрічаємо на Київській та Вишеньці. Оскільки район Вишенька забудовувався у 80-ті роки минулого століття, історичних пам'яток тут немає, тому можна сказати, що ці «дитячі» кольори не контрастують із культурно-архітектурним надбанням міста, хоча в око все ж таки впадають.

А що цікавого поза центром міста?

Окрім багатії на архітектурні пам'ятки вулиці Соборної увагу знавців міських пейзажів також привертає садиба Грохольських (вул. Мічуріна, 32), у будівлі якої сьогодні розташовується поліклініка й ендокринологічний диспансер. Садиба була зведена в XVIII ст. графом Михайлом Грохольським з Польщі. У склад двоповерхового комплексу, побудованого просто і строго в стилі раннього класицизму, входить палац, флігель і павільйон.

За століття, що минули, будівлі

ВІННИЦЬКА МОЛОДІЖНА ГРОМАДА: АКТИВНІ ТА ДОСВІДЧЕНІ

Автор: Ірина Валюк, студентка 2-го курсу спеціальності «Журналістика»

Вінниця є лідером України за кількістю зареєстрованих та діючих громадських організацій. Вони мають важливе суспільне значення для нашого міста, адже завдяки своїй різноманітності захищають, підтримують та реалізують інтереси майже всіх жителів, від малечі до людей поважного віку.

За даними сайту «Моя Вінниця» наше місто залишається лідером за індексом задоволеності мешканців щодо співпраці з міською владою. Зростає і громадська активність вінничан – 35% городян на волонтерських засадах готові долучитись до розробки пропозицій для міської ради.

Варто зауважити, що згідно з даними Головного управління юстиції у Вінницькій області у Вінниці формально наявні 1243 громадські організації (ГО): 300 легалізовані та 943 зареєстровані. Це відомості дворічної давнини, і є всі підстави казати про те, що на сьогодні кількість ГО в місті ще більша.

Важливим є те, що активно розвиваються саме молодіжні організації, бо це дає шанс новому поколінню проявити себе у громадському житті Вінниці. Молодіжними вважаються об'єднання громадян у віці від 14 до 28 років. Діяльність таких ГО спрямована на задоволення

«Демократичний Альянс» з часу свого заснування пройшов складний і тривалий шлях становлення та розвитку. Зупиняючи свавілля влади, корупцію, безвідповідальність чиновників, навчаючи громадян боротись за свої права, «Демократичний Альянс» здобуває все більше прихильників, формує дієву, відповідальну, ціннісну команду, що продовжує чисельно і професійно зростати.

Взагалі, активне громадське життя – це можливість саморозвитку, нові знайомства та певний вихід із зони комфорту. «Думаю, у кожного в житті настає такий момент, коли розуміє, що потрібно щось змінювати. Свідомі люди можуть спробувати себе в громадському секторі. Це ріст над собою, цікаві спогади і неймовірний досвід», – вважає голова осередку «Демальянсу» у Вінниці, Олександр Якімцев. – Нашими наймасштабнішими заходами вважаю «Школу Лідера» та «Епідемію Добра» (цей проект від нашого міста розрісся по всій Україні). Також доволі цікавим

Студентський Парламент Вінниччини (СПВ) – координаційний та консультативно-дорадчий орган при голові Вінницької обласної державної адміністрації та Вінницькій обласній Раді. «Мета роботи Парламенту – створення сприятливого середовища для задоволення соціальних, інтелектуальних, творчих, духовних, економічних та інших інтересів студентської молоді Вінницької області. Популяризація ідей демократії та громадянського суспільства, залучення активних молодих людей до роботи над соціальними проектами та створення постійно діючого обласного консультативно-дорадчого органу при голові Вінницької обласної державної адміністрації», – цитують устав активісти-«парламентарії».

Ще одним об'єднанням схожого характеру є Вінницька Молодіжна Рада, що утворена з метою більш повного врахування позицій молоді при реалізації державної політики у сферах соціального становлення молоді, залучення молодого покоління в процеси духовного, економічного і соціально-культурного розвитку міста. В склад Ради включені студенти із кожного навчального закладу міста Вінниця. Рада плідно співпрацює із студентськими радами та студентами всіх навчальних закладів міста та втілює у життя загальноміські проекти.

– Вінницька молодіжна рада була створена близько семи років тому за ініціативою тодішнього очільника міста Володимира Гройсмана, – розкаже голова ВМР Дмитро Мира. – Найбільшими та популярними серед молодих містян вважаю такі проекти як «Студенти мають таланти», Чемпіонат з віджимання серед

хлопців, Чемпіонат з присідання серед дівчат, «Парад Дідів Морозів та Снігурочок»... Саме ми створили два рекорди України – Гербі Вінниці та України, «матеріалом» для яких тали самі вінничани (кожен з гербів створювали близько 2000 учасників флеш-мобу). Почати робити щось буває важко, але бажання створювати щось нове, цікаве та корисне для молоді і разом з молоддю завжди переповнювало і додавало наснаги.

Вінницька влада намагається підтримувати громадський сектор у впровадженні різних проектів. Минулого року, наприклад, між 30 претендентами, що подали заявки на конкурс міні-грантів, розподілили 350 тисяч гривень з обласного бюджету. Звісно, що це краплина у морі потреб та проблем, але з іншого боку, відомо, що крапля і камінь підточує.

та захист законних соціальних, економічних, творчих, духовних та інших спільних інтересів.

«Університетські вісті» зосередили свою увагу саме на тих організаціях, що можуть бути цікавими та корисними студентам Донецького національного університету імені Василя Стуса. Одне з найдосвідченіших та успішно діючих об'єднань – Вінницька обласна громадська організація молоді з обмеженими фізичними можливостями «Гармонія», заснована 18 березня 2002 року. Мета діяльності «Гармонії» – сприяти адаптації молоді з особливими потребами у суспільство. «Ми прагнемо запалити в житті людей іскорку змін, яка в подальшому переросте в багаття, яке дозволить людині розвивати себе і допомагати розвиватись іншим», – розповідають члени організації.

заходом була «Фотосушка» (формат виставки, що об'єднує фотографів самого різного калібру – аматорів і професіоналів), в Вінниці саме ми стали першими, хто провів цей захід, сколихнувши свідомість як фотографів, так і мешканців міста.

Спільні інтереси активних громадян України ще у 1995 році надихнули на створення «Молоді Демократичного Альянсу» (МДА). Ця Всеукраїнська молодіжна організація є неприбутковою та діє на засадах добровільності, рівності та, як запевняють її учасники, гарного настрою та щирих намірів. Команда МДА структурована за регіональним принципом, з осередками обласного, міського і нижчих рівнів, та за ієрархічним принципом, де у відповідній послідовності керівну силу мають З'їзди, Ради та Правління.

ПОКИ ТИ ЙДЕШ ДО КУЛЬТУРИ, СУБКУЛЬТУРА ЙДЕ ПО ТЕБЕ

Автор: Карина Козак, студентка 2-го курсу спеціальності «Журналістика»

Вінниця не вирізняється різноманітністю субкультур на фоні таких міст як Львів чи Київ. Якщо вінничани усвідомлюють власні перспективи щодо цікавого дозвілля і в курсі того, де самовиражаються їх друзі, то приїжджим не одразу відкривається світ субкультур: відкритих і закритих тощо. Найбільш масові пережили свої «золоті часи», за яких решта тільки почали зароджуватися. Доки хтось тішиться комфортом «міста усміхнених людей», інші вже знайомляться з незвіданим, задаючись багатьма питаннями про деякі з них. Які ж субкультури є найбільш доступними для молоді як для участі, так і певною мірою фінансово?

ЗАПАЛЬНЕ ЛАТИНО

Близько восьми років тому у Вінниці почала формуватися культура латиноамериканського танцю, яка тепер найяскравіше виявляє себе в сальса-вечірках. Хореограф Дмитро Яровий розповідає, що привіз ідею з Харкова до Вінниці його друг. До цього в місті було популярним здебільшого лише аргентинське танго. Зацікавившись чимось новим, Дмитро почав їздити на фестивалі й семінари до Києва, Одеси,

Львову, Харкову, щоб збагнути природу сальси, бачати, ча-ча-ча та інших танців. Відтоді у Вінниці почали розвиватися ці напрямки й з'явилося кілька шкіл танцю: «Salsa Mafia», «Latino Club», «New Stream», «Polydance», «Chilli Dance». Кількість прихильників зростала поступово і зараз сягає близько трьохсот осіб. Зокрема, це молодь (від 18 до 30+), 10-20% становлять школярі, які танцюють сальсу; аргентинське танго потребує більш зрілого підходу, тож охоплює категорію танцівників 40+.

Кілька разів на тиждень проходять тренування різних шкіл на різних базах, відбуваються відкриті майстер-класи. Сальса-вечірки організовуються однією або кількома школами спільно раз на тиждень/місяць в таких закладах: Art Pub «Beer&Blues», «Fusion Place» (Мега-Молл), Pasta Bar «T'AMER'O», ТЦ «Юність». Ціна за вхід коливається від 20 до 100 гривень, залежно від місця проведення, наявності шоу-програми й запрошених гостей. Окрім цього, на вечірках проводяться майстер-класи й конкурси, тож приходять туди в яскравому танцювальному одязі, який додає куражу, або ж просто зручному. Там можна побачити велику кількість як танцівників, так і новоприбулих – їх майже порівну. Майстер-класи відбуваються раз на півроку.

vk.com/salsamafiasince2009 – спільнота з анонсами сальса-вечірок та інших заходів.

ВЕЛОКУЛЬТ

Вінницькі велосипедисти не залишаються поза увагою, адже їх заходи досить масштабні й різноматичні. Ця культура почала поширюватися у Вінниці більш ніж десять років тому – відтоді як відкрилися перші веломагазини – і наразі стає все більш показною, особливо завдяки створенню нових велодоріжок і велостоянок, залученню інвесторів. У 2017 році мерія планує запустити муніципальний прокат велосипедів.

З потеплінням щороку розпочинаються й велоподії, які ініціює ГО «Вінниця мобільна» – неформальна й неофіційна організація. Серед подій можна виділити такі: «Критична маса» – зібрання в останню п'ятницю кожного місяця на дорогах великої кількості велосипедистів, які виражають протест проти переваги автомобільного транспорту; «Вінницька сотка» – гонка на 100 км; «Велодень» – наймасовіша подія, яка проходить в останню неділю травня і позаминулого року зібрала більш ніж 1000 велосипедистів, встановивши рекорд. У цей знаковий для прихильників велокультури день їх колона рухається містом у супроводі поліції, після чого вони проводять конкурси й концерт у парку.

Окрім цих заходів, є й приурочені до певних свят: Дня Європи, Дня енергетики, Дня незалежності, Хелоувіну (костюмована їзда), Нового року (парад Дідів Морозів) тощо. Щовихідних організовуються поїздки околицями міста на дистанції до 150 км, а також нічні вело-ролерські катання. Субкультуру представляють люди абсолютно різні як за віком, так і за сферою діяльності: школярі, студенти, різноробочі, бухгалтери, спортсмени, багато серед прихильників «велосипедизму» програмістів, які чомусь надають перевагу саме цьому виду транспорту. Неможливо не згадати про одного з засновників і яскравого представника велоруку – Олександра Царевського, який майже завжди подорожує зі своїм котом.

vk.com/mobivinn – інформація про всі масові велозаходи.

ТВЕРЕЗИЙ (!) СПОРТ

Послідовників здорового способу життя згуртував навколо себе Артур Покорський, який з 2013 року почав проводити тренування й забіги, а рік тому оформив рух в офіційну організацію «Вінниця – Бігаємо разом». Вік прихильників тверезого спорту коливається від чотирнадцяти до п'ятдесяти років, проте всіх об'єднує молодий дух, сила волі, бажання самовдосконалюватися фізично й навіть морально. Хлопців на тренуваннях зазвичай більше ніж дівчат, проте буває й навпаки.

— Радуюсь, що в нашій організації дуже різноманітне коло людей: у нас є моделі, фотографи, програмісти, професійні спортсмени, чемпіони України, бійці, психологи, гімнасти, легкоатлети, вегани, лікарі, шахісти, менеджери різної ланки, працівники різних фірм і компаній, одним словом - коло дуже велике, що дає нам можливість ділитися знаннями і досвідом один з одним і черпати для себе важливу інформацію, - каже Артур. - Жоден з представників цієї культури не порушує правило вести здоровий спосіб життя, інакше буде виключений з організації. Офіційних учасників - 13, але тих, хто підтримує рух, - тисячі, з різних міст і навіть країн (Польщі, Іспанії, Росії, Білорусі). Наймасовіший забіг об'єднав 187 людей - всі брали участь добровільно.

Учасники займаються бігом, фітнесом, кросфітом, велопоїздками, проводять турніри з футболу, зважаються на моржування, організовують екскурсії, походи й багато іншого. Наприкінці 2016 року команда об'єднаних спільною метою людей підкорила сім гір України висотою більш ніж 2000 метрів. Будь-хто може долучитися до здорового руху, відвідуючи безкоштовно закриті тренування й склавши іспити або ж беручи участь у відкритих тренуваннях.

vk.com/sport_vin – звіти подій, інформація про заходи й мотивуючі відеоролики.

МАНДРІВНИКИ

Кожного охочого до мандрів можна віднести до цієї субкультури, але на піші подорожі зважаються далеко не всі. Найзатятіших об'єднав туристичний клуб «Асклепій» Вінницького національного медичного університету. Туристична стоянка клубу знаходиться в Сабарівському лісі. Історія «Асклепія» триває 52 роки, а ріст популярності пояснюється можливістю для молоді подорожувати дешево й дізнаватися на спеціальних семінарах про самоорганізацію в походах. Умовно мандрівників ділять на дві групи: досвідчені й ті, що лише пробують себе в цій справі. Зазвичай перший похід дає зрозуміти, чи готова людини продовжувати такий спосіб життя, адже умови, в які вона потрапляє, випробовують її гарт, витривалість і здатність діяти в будь-якій нелегкій ситуації: холод або надмірна спека, бруд, вантаж за плечима й таке інше. Вік учасників коливається від 18 до 35 років зазвичай.

Багатоденні походи проводяться не рідше двох разів на сезон: Вінниччиною, Карпатами, селом Мигією (Миколаївська обл.), в печеру «Млиники» (Тернопільська обл.) тощо. Організаторам щоразу вдається зібрати групу в 6 учасників (+/- 2). Як правило, планують походи від трьох днів до тижня, адже більша тривалість свідчить про інший рівень складності, що можуть дозволити собі лише досвідчені учасники. Крім цього, проводяться сплави річкою Південний Буг. Перед походами члени турклубу збираються для їх планування, а опісля – щоб обговорити подорожі, поділитися враженнями, обмінятися досвідом і для проведення семінарів і тренінгів для новачків щодо того, як виживати в різних умовах: як правильно розкласти багаття й організувати ночівлю, як харчуватися в дорозі, як обрати туристичне спорядження й одяг тощо.

Походи вихідного дня відбуваються майже щоразу в околицях міста. Клуб знаходиться в підвалі гуртожитку 4-а ВНМУ і завжди відкритий для романтиків, які не уявляють власне життя без природи й не бояться викликів.

Спільноту мандрівників можна знайти за посиланням - vk.com/club23196358

ІНСТАМІТЕРИ

Instagram – не лише простір для пересічних знімків і селфі, а й своєрідна галерея художніх фотографій, що вирізняються цікавим підходом до створення й зачіпають уяву. У Вінниці культура інстамітерів почала формуватися навесні в 2014 році разом з організацією інстамітів – зустрічі певної кількості охочих опановувати мистецтво мобільної фотографії на цікавих локаціях. Серед них була чимала кількість фотографів, які ділилися з новачками власним досвідом. Колишня учасниця Марина Дякова розповідає, що брали участь в інстамітах Андрій Кулер – засновник руху, Нестор Підгурський, Ольга Мірошніченко, Діана Кант, Вікторія Кострук, Дарина Разлог, Вова Гарановський, ді-джей Тонік (Tony Zverin). «Вік був різним, звички були різними. Рід занять теж різний, але однозначно всіх об'єднувала любов до кадру. Кожен з нас мав своє бачення, свій стиль у фото і в житті в цілому, кожен був сам собою, і за рахунок цього всі були справжніми і щирими», - додає Марина. Наразі інстаміти вже не проходять, проте субкультура виявляється в повсякденному і професійному житті її прихильників – в мистецтві ведення профілю в Instagram за допомогою фотокамери смартфона, тож долучитися до цього може кожен бажаючий.

vk.com/igersvn – інформація про інстаміти, які відбувалися раніше.

ПАНК-СЦЕНА У ВІННИЦІ МЕРТВА

Автор: Карина Козак

Людину з панк-середовища вирізняє серед інших лише прихильність до панку і хардкору разом з витікаючими з них жанрами, а також футболка з логотипом виконавця цих музичних напрямків. Серед представників субкультури немало й вегетаріанців – значно більша частка, ніж серед інших. Зрештою, вони виглядають більш-менш цивільно, принаймні тепер, адже панк-сцена не виявляє такої активності, як у 2006-2010 роках. Панки намагаються власною творчістю або волонтерською діяльністю донести важливі меседжі до громадськості.

В «золоті часи» субкультури функціонувало кілька хардкор-, скрімо- і панк-гуртів (як-от Poisoned i Dollores), проводилися панк-фестивалі, останні знакові з яких – Tower Fest i Tower Fest vol-2, організовані Нестором Підгурським. Крім цього, організатор концертів Володимир Гриценко привозив до Вінниці зарубіжні гурти, що грали музику, близьку до панку. В якийсь час Віталій Бортнік теж організовував концерти, але здебільшого допомагав гуртам випускати диски й мерч.

Наразі продовжують функціонувати кілька гуртів, пов'язаних з панк-роком і хардкором, проте обмежуються лише репетиційними базами. Нестор Підгурський пояснює це так:

- У Вінниці зараз немає майданчика, який був би лояльний до чогось важчого за шинкові кавербенди і інді-рок виконавців. Насправді нині говорять швидше про «вінницьку сцену», ніж про «панк-сцену», бо конкретно панк-сцена Вінниці мертва, чесно кажучи. Панк концертів не було вже давно, та й на концерти у нас ходять не тому що «о, панк-гігі!», а тому що «о, якийсь концерт з якимись іноземцями.

Прихильники панку здебільшого об'єднуються в невеликі компанії і їздять на фестивалі й концерти в інші міста, на кшталт Burn the Scene for Fun (Житомир), Маяк Fest (Одеса). <https://vk.com/vnmusic> – спільнота, що знайомить з вінницькою музикою і запрошує на концерти й фести.

«СТАРІ» МЕТАЛХЕДИ МУЗИКУ СЛУХАЮТЬ ДОМА

Значно раніше за панк-музику у Вінниці розповсюдилася мода на метал – наприкінці 80-х років. Тоді металістами називала себе переважна більшість підлітків, адже це вважалося популярним. Якщо раніше прихильники цієї музики колекціонували записи, дефіцитні платівки західних «металевих» гуртів, артефакти, що стосуються субкультури, то тепер вони виявляють інтерес таким же чином, але не так тенденційно й замість платівок – диски.

Саме в нашому місті з 1995 року виходить журнал «Terroraiser», який вважається одним з найпопулярніших видань в Україні, що висвітлює життя метал-сцени, і відомий також в Росії, Білорусі, Молдові. Він, спільно з вінницьким міським рок-клубом та вінницькою міською молодіжною громадською організацією «Ноктюрн», ініціював проведення міжнародного рок-фестивалю «Terroraiser Fest», що з 1994 по 2013 роки відбувався в нашому місті.

Концертне агентство «Terroraiser Productions», яке з часом перетворилося в холдинг, почало організовувати у Вінниці та інших містах України концерти за участі вітчизняних і зарубіжних виконавців важкого року (більше сотні гуртів). Ось що розповідає про сьогодиншній стан субкультури Ігор Симоненко, видавець журналу й людина, яка допомагає вінницьким металевим гуртам з виданням їхніх дисків і організацією концертів:

- Як мені здається, на відміну від металхедів «зі стажем», молодші колеги не настільки вже зацікавлені в колекціонуванні артефактів, пов'язаних з цією музикою, а більше зацікавлені в спілкуванні один з одним, і метал для них - це не стільки музика, скільки своєрідний пароль. Це цілком природний процес: молоді потрібно в першу чергу спілкуватися, в той час як у людей більш старшого віку в силу об'єктивних причин для спілкування часу залишається значно менше, і їх цілком влаштовує просто прослуховування улюбленої музики в якості релаксу.

На думку пана Ігоря, класичним металхедом доцільніше вважати людину старшого покоління, яка слухає музику в домашній обстановці, а концерти улюблених виконавців вважає за краще відвідувати за межами України. Мало хто з нинішніх металхедів носить довге волосся або тематичні футболки. Наразі назвати цю культуру масовою не можна, а іменування себе її представниками сприймається не більш, як спроба позиціонувати свою особистість серед однолітків. «Можливо, якби у Вінниці були тематичні клуби, як це є в європейських країнах, у багатьох було б бажання зібратися разом для того, щоб обмінятися новинами і взагалі поспілкуватися з такими ж захопленими людьми, але на даний момент, як правило, все подібне спілкування зводиться до соціальних мереж», - додає Ігор Симоненко.

www.terroraiser.com, <https://vk.com/club2535462>

ЯК ЗВУЧИТЬ МІСТО З ОСЕНІ ДО ВЕСНИ

Кожне місто особливе. Але є особливості, так би мовити, наочні й уніфіковані, а є – індивідуальні, коли місто викликає у його мешканця чи гостя особисті асоціації, певні приємні спогади... Місто може асоціюватись з ароматом чи смаком, кольором або мелодією. Наприклад, відомий у Вінниці історик Олександр Федоришен в одному з інтерв'ю сказав, що для нього рідне місто звучить у вальсі Шостаковича: «Для мене це – гімн Міста». Звісно, ми не беремось запропонувати своїм читачам «вінницьку» музику, але нагадати, наскільки це музичне місто, спробуємо. Увазі читачів «Університетських вістей» пропонуємо деякі відомості про традиційні щорічні музичні події міста, в якому оселився наш Університет.

Минулого вересня органісти із шести країн приїздили у Вінницю на традиційний Міжнародний органний фестиваль «Музика в монастирських мурах», який проводився вже 18-й раз!

Кращі виконавці органної музики виконували твори Баха,

Райнбергера, Боссі, Гільмана.

Минулого року відкривали фестиваль музиканти з Голландії

Суслана Веерман і Вім Доес, а

фінальний акорд фесту поставили вінничани Єлизавета Білокопитова і

Георгій Курков. Цікаво, що всі ці оригінальні концерти відбуваються у храмі Пресвятої Діви Марії Ангельської, а коштувало це задоволення символічну суму – 50 гривень.

Також у вересні минулого року солідний ювілей – 20 років – відмітив міжнародний «Vinnytsia jazzfest». Почесним гостем фесту виступив академічний симфонічний оркестр Львівської філармонії, який подарував слухачам композиції у жанрі симфо-джаз. «Нам надзвичайно приємно було відкривати фестиваль. У Європі це вже традиція – розпочинати концерти саме з виступу оркестру. Це престижно. І дуже приємно, що Вінниця культивує ці традиції», – сказав диригент оркестру Богдан Дашак.

За словами поціновувачів джазу, справжнім відкриттям цього фесту став проект Ігоря Закуса «Співанки». Це, мабуть, єдиний автентичний проект у жанрі етно-фолк-джаз. Солістка Іванка Червінська зібрала кращі зразки давніх народних пісень, а Ігор Закус надав їм особливості майстерним аранжуванням. У супроводі бас-гітари, роялю та ударних ці пісні звучать з особливим смаком та колоритом. А головне, в кожній з композицій є душа, і вона – українська.

З 4 по 6 листопада 2016 року Вінниця приймала третій Міжнародний фестиваль саксофонної музики імені Адольфа Сакса, і протягом трьох днів вінничани насолоджувались виступами кращих майстрів цього інструменту. Зокрема, вінницького оркестру «Аркада», який неодноразово брав участь у музичних фестивалях міжнародного рівня. У своєму складі колектив має саксофоністів із Бельгії та України: Алан Крепен (Бельгія), Ілля Васічкін (Бельгія-Україна), Анна Степанова (Україна) та вінничанин Євген Попель. Фінальний акорд фестивалю прозвучав від українського оркестру саксофоністів.

В другій декаді листопада Вінниця знов зазвучала «на повну» – 18-20 листопада працював мистецький фестиваль Coda Fest. «Це – концептуально новий фестиваль зі своєю ідеєю та наповненням як для нашої команди, так і для Вінниці загалом», – вважає Інна Масленчук, засновник фестивалю, керівник творчого об'єднання «Artgnosis». – Ми вирішили зробити перформативну програму, і червоною ниткою через весь фестиваль проходить музика – тобто «coda».

І ось прийшла весна – і у Вінниці вона за традицією розпочинається з авангарду. Маємонаувазі 16-й Форум молодшої музики «Барви музики 20 сторіччя. Авангард, класика. Джаз», який триватиме з 27 лютого по 2 березня. Організаторами Форуму виступають Міністерство культури України, Благодійний Фонд сприяння розвитку талантів Поділля та Вінницька обласна філармонія. «Пропагування українського академічного музичного мистецтва є на часі, враховуючи ціннісну дезорієнтацію в суспільстві та існуючу інформаційну протистояння у світі. Пізнання власних корінь крізь призму сьогодення та глобалізаційних процесів, не втратити власну мистецьку ідентичність – це головне мистецьке завдання Форуму», – вважають організатори.

Назва фестивалю має таке підґрунтя: кожен день проекту присвячено окремому музичному жанру і презентує кольорову палітру, зокрема, класика – зеленого кольору, а червоний символізує авангардні музичні напрями. Публіка цього року мала змогу послухати музику у виконанні симфонічного оркестру Тернопільської обласної філармонії, дуету «Гольфстрім» (скрипка та віолончель), академічного камерного оркестру «Аркада» Художній керівник та диригент – заслужений діяч мистецтв України Георгій Курков) та ансамблю нової музики «Рикошет», який був створений 1999 року як ансамбль Київської організації Спілки композиторів України та є творчою лабораторією молодих та сучасних композиторів і виконавців.

НЕБО - МІСЦЕ ЕКСТРИМУ

Автор: Ірина Нагорняк, студентка 2-го курсу спеціальності «Журналістика»

У Вінниці та неподалік від міста можна займатися десятком видів екстремального спорту. Як і де відчайдушні можуть стрибнути з парашутом?

Розважитись у Вінниці не завжди означає переглянути нову світломузичну програму «на фонтані» чи прогулятися по парку ім. Горького. В місті можна покататися на скейті, спробувати себе у маунтинбайкінгу чи, наприклад, стати пілотом планера. Є у нашій зоні досяжності ще один спосіб отримати шалений викид адреналіну — парашутизм.

За статистикою вісім осіб з десяти на питання «Чи стрибнув би ти з парашутом?» відповідають ствердно. Але одна річ — говорити про щось теоретично можливе, уявне, а інша — стояти на краю літака та змусити себе зробити крок в небо. А швидкість при вільному падінні, між іншим, сягає 180 км/год.

У селищі міського типу Сутиски, що неподалік від міста, діє Вінницький авіаційно-спортивний клуб при Товаристві сприяння оборони України (колишній ДОСААФ), де проводяться спеціальні навчання, після чого людина здійснює сам стрибок — все відбувається за один день. Ще одна можливість стати супергероєм (хоча б для себе самого) — Православна парашутно-десантна школа ім. Цесаревича Олексія, що розташована за 80 км від Вінниці у селищі Погребище. Засновником цього спеціалізованого закладу є протоієрей Віктор Хоменко, і не дивно, що обов'язкова умова тут — молитва та причащення перед стрибком.

— Та сповідь, яку промовляють діти перед тим, як відправлятися у політ, найщиріше з усього, що я чув, — каже священник.

Учні школи запевняють: коли знаєш, що з тобою Бог, то нічого не страшно. Здійснювати стрибки дозволяється дітям від 14 років, якщо є дозвіл батьків, ті, кому вже виповнилося 16, відповідальність за себе несуть самі. Сюди можна приходити на довготривале професійне навчання, а можна відвідати школу один раз, отримати всі інструкції та покинути

борт літака з парашутом. Навчаються у закладі і хлопці, і дівчата, а тренери подекуди, що тут переконалися — зовсім жінки не слабка стать.

У фільмах, де відважні герої стрибають з палаючого літака, все здається так просто — смикнув собі за кільце та насолоджуєшся польотом. Саме так уявляють собі цей процес люди, що вперше приходять до школи парашутистів.

Як все відбувається насправді? Ви прибуваєте на аеродром, де спочатку слухаєте інструктаж щодо польоту, під час цього знаходячись у спеціальних

навчальних конструкціях, які є аналогами парашутного сидіння. Тут досвідчені тренери розповідають, як здійснювати стрибок, коли слід смикати заповітне кільце, що робити, якщо парашут не розкрився або, наприклад, якщо у повітрі ти випадково стикаєшся з іншим

парашутистом. Правильно приземлитися — справжнє мистецтво, бо саме в момент, коли людина зустрічається з землею, небезпека отримати травми чи не найбільша.

Наступний етап — тренувальні стрибки з висоти спочатку 1 м, потім 2 м, зрештою 3 м. Остання частина підготовки — це також стрибки, але вже з борту літака, який поки що знаходиться на землі.

Один з екстремалів розповідає, що саме останній етап показує, хто справді готовий, а хто слухав у пів-вуха.

— Одного разу трапилось так, що стрибаючи з літака, який спокійнісінько собі стояв на землі, хлопець підвернув ногу. Відповідальність за своє життя тут несемо ми самі, але після цього випадку тренер побоювався відпускати нас в небо, — коментує новачок парашутного спорту.

Та коли повний інструктаж проведено та засвоєно, медичний огляд позаду, спеціальне спорядження одягнене, настає момент істини — час зльоту. Все відбувається швидко, а через переживання час взагалі пролітає ментально, і от вже фінальний момент — є лише ти і небо. Далі 5-7 секунд

вільного падіння, захопливий політ та трохи переживань при приземленні.

В якості винагороди у Православній парашутно-десантній школі, наприклад, всім новачкам видається посвідчення парашутиста. Всі у піднесеному настрої стоять неподалік від літака та отримують свої почесні нагороди під аплодисменти та «на камеру». Ці аркуші точно не будуть припадати пилом у шафі, бо хтось вміщає їх у рамку, а хтось — з гордістю закріплює на почесному місті вдома та при нагоді розповідає гостям, що став парашутистом. А сам засновник православної організації жартома називає тих, хто здійснив стрибок, десантниками, та урочисто дозволяє святкувати день повітряно-десантних військ.

На прохання «Університетських вістей» наш кореспондент Олексій Мацкевич поспілкувався з вінничанами, щоб розпитати у них, як можна цікаво та корисно проводити вільний час в холодну пору року?

Марія Любицька, студентка 3-го курсу спеціальності «Прикладна лінгвістика»

Так як мої батьки живуть далеко від Вінниці, вони вже три роки під час зимових канікул орендують будинок у містечку Хмільник. У вихідні мені пощастило зустрітись з батьками та провести декілька днів з моєю родиною. Будинок з чудовими умовами, двоповерховий. Ціна досить демократична, навіть для Вінниці - 250 гривень за добу. У цьому невеличкому містечку неймовірна природа, спокій. В якісь мірі мені згадалось безтурботне дитинство. Також тут можна поліпшити своє здоров'я у місцевому санаторії.

Олена Тараненко, завідувачка кафедри журналістики ДонНУ імені Василя Стуса

Звісно, у Вінниці є що робити на свята і в канікули. Мене і мою родину, наприклад, у далекому тепер 2014 буквально врятував чарівний Вінницький Різдвяний ярмарок. Атмосфера на Європейській площі була така святково Різдвяна і, водночас, затишна, домашня, така для нас, донеччан, мешканців мегаполісу, де всі кудись поспішають, всім немає діла один до одного, незвична, що це нас дуже приємно вразило, а того страшного часу, може, і насправду врятувало. Тепер у нас склалася навіть нова сімейна традиція - кожні новорічні канікули ми часто ходимо на майдан під Вежу, роздивляємося, купуємо сувеніри, частуємо смаколиками, загалом дуже любимо тут бувати.

Диана Самелюк, студентка 1-го курсу спеціальності «Українська філологія»

Вихідні і державні свята - це чудова нагода не тільки відпочити, а й зайнятися улюбленою справою! Я, наприклад, взялася за прочитання цікавої книги «Істи. Молитися. Любити» Е. Гілберта, яку постійно відкладала «на потім» через велику завантаженість у навчанні. Також не можу не згадати про чудесні і затишні сімейні посиденьки з рідними, які заряджають позитивною енергією! Зустрічі з друзями за гарячою чашкою какао в кафе теж часом надихають. Так як в цьому році зима була дійсно сніжна, то ми з братом не втрачали жодної можливості покататися з горки біля нашої школи і пограти в сніжки.

Владислав Каплуненко, студент 2-го курсу спеціальності «Журналістика»

Напевно, найкращий спосіб провести вихідні під час сніжної та морозної зими - це катання на лижах. Хороші лижі ціною до 500 гривень без проблем можна знайти на блошиному ринку чи на OLX. Лісопарк - це ідеальна локація для подібного роду розваг, там вже є накатані колії та чудовий краєвид з озером, білками, горками та лижниками-пенсіонерами. А ввечері можна зайти до якогось пабу за зігріваючим глінтвейном.

Андрій Федчишен, студент

У вільний день можна сходити зіграти на більярд чи відпочити у сауні з басейном. У торгівельному комплексі «Мега-молл» досить непоганий більярд з доступними цінами. Понеділок - більярдний день, тому ціна досить демократична - 30 гривень за годину гри на американському більярді. Щодо саун, яких у місті вдосталь (від звичайної громадської до приватних з захмарними цінами), то я віддаю перевагу громадській сауні, де можна купити абонемент на цілий день за 100 гривень та гарно відпочити.

Олександр Федоришен, історик, керівник вінницького історичного товариства

Так як у нас немає гірськолижних курортів або ще якихось родзинок, то взимку існує певний спад інтересу туристів щодо відпочинку у місті. Певна частина українських туроператорів пропонує палацову спадщину нашого міста і нашої області. Наприклад, Брацлавщина - неординарний варіант провести вікенд. Потрапити до вороновицького маєтку, відвідати містечко Немирів і побачити палац графині Щербатової, побувати на немирівських волах і оцінити зимові краєвиди старовинного словенського городища, потім поїхати у подільський «Версаль» та завітати у музей Миколи Леонтовича — невже поганий маршрут? Також можна відвідати два невеличких селища: Печера та Сокилець. В Печері знаходиться дерев'яна церква середини XVIII століття і відкривається фантастичний краєвид на річку Південний Буг.

ВІННИЦЯ З КИТАЙСЬКИМ ПРИСМАКОМ

Автор: Ярослава Турчак, студентка 2-го курсу спеціальності «Журналістика»

Вінниця – місто усміхнених людей. А чому ж вони усміхнені? Бо ситі! Подільський край має не лише безліч історичних пам'яток, гарних будівель, цікавих місць для відпочинку, але і багато затишних закладів, де можна смачненько поїсти. У нас будуть раді задовільнити смаки найвибагливіших гурманів. І хоча останнім часом в меню з'явилося багато чого нового, про традиції ніхто не забуває...

ТРАДИЦІЇ – НАШЕ ВСЕ!

Ми поспілкувалися із засновницею клубу Подільської кухні Оленою Павловою, яка розповіла про головні традиційні страви нашої місцевості. То ж, відомості про меню «по-подільськи» – від експертки.

Каші. Традиційні українські (гречка, пшоно, пшенична, ячна), а також запозичена в молдаван мамалига, кисіль з вівсяної крупи. Їх подавали з хроном, шкварками, із смаженою цибулею, а на свята – з м'ясом чи фруктами, ягодами. Вівсяну кашу охолодженою поливали медом, додавали горіхи, та сухофрукти.

Картопля - печена, смажена, варена в мундирах. Картоплю варили і товкли, але пюре не робили. Дуже популярними на Поділлі є деруни. З незвичного для інших регіонів слід зазначити таку страву як деруни, тушковані з рибою. Рецепт такий: «У великий горщик кладуть шар дерунів, потім рибу разом із тертою морквою та нарізаною кільцями цибулею. Потім знов шар дерунів, і знову шар риби з овочами, і так доти, доки не заповниться горщик. До цього додається сметана і все разом томиться на малому вогні».

Овочі завжди широко використовувались. Серед лідерів подільського столу - буряк, морква, селера, петрушка, ріпа, топінамбур. Їх додавали в перші страви, в каші та до м'яса, або їли сирими, з сіллю.

М'ясо зазвичай тушувалося з овочами або сметаною, смажились січеники (котлети) чи крученики. Щодо улюбленого українцями сала, то на Вінниччині його традиційно споживали сирим або засоленим.

Риба. На Поділлі річкову рибу в основному сушать на тараню, смажать, деколи тушкують у сметані (карасів або в'юнів). Щука і короп поширені в фаршированому вигляді. Традиційними на сході Хмельницької області, особливо для Летичівського району, за Вінницею, є вживання смаженої ікри окуня та приготування котлет з ікри щук.

Перші страви. Найкращим був і залишається борщ. У нас його готують в десятках варіацій. Особливість у співставленні з іншими регіонами України - замість сметани у нього часто додають сироватку. Характерні подільські варіації борщу – з додаванням замість м'яса риби: зі смаженими карасями або з сушеною рибою. Популярні також холодний борщ та польський борщ з яйцем і хроном.

З тіста на Поділлі готували в основному вареники та локшину, в єврейських родинях – креплах (трикутні пельмені) з курячим фаршем. Вареники традиційно готували з сиром, субпродуктами, капустою, горохом чи квасолею. Солодкі - з фруктами та ягодами, шматочками сушні, з маком і цукром. Вареники були основною стравою на подільському весіллі. Якщо вареники залишалися на другий день, їх урочисто несли нареченій до хати на сніданок, аби всі бачили, що на пригощання нова родина не скупа. На Західному Поділлі пекли також коржі з гороху, які називали «матроженники». Для їх виготовлення горох вимочували у воді протягом ночі, добре розтирали у макітрі макогоном, додавали пшеничної муки, розкатували на пласкі палянички і пекли у печі. Їли їх гарячими.

БЕЗ ПІДНЕБЕСНОЇ - НІКУДИ

Вінницьке сало, уланівська картопля, коцюруби, ікра по-летичівськи – чого тільки не побачиш в кулінарно-історичних книгах, але фахівці стверджують, що «подільська кухня - це малодосліджена територія і потребує хоробрості та дослідження». Зазначимо, що у сучасних вінницьких закладах харчування страви з екзотичними народними назвами нечасто зустрічаються, проте ніхто з відвідувачів голодним не залишається.

...Коли піцою вже нікого не здивуєш, а японська кухня майже набридла, рятувати усіх голодних прийшла китайська! Зараз у місті набуває популярності східна їжа. Трохи детальніше про це розповідає викладачка китайської мови Світлана Васильєва:

- **Китайська кухня дуже різноманітна, як і сам Китай. Кухні півночі, сходу, заходу, півдня, центру Гонконга дуже відрізняються між собою. Кожна провінція славиться якимись унікальними стравами. Хейлудзянська, наприклад, славиться**

своїми гуобажоу, ковбасами, Чонцін відомий хуоуоу, Сяомей. Але є страви, які смакують всім та скрізь, зокрема, це китайські пельмені, Джонз, помідорний суп.

Я часто готую собі китайські страви, оскільки дуже до них звикла під час перебування в Китаї. Я закохана в китайську кулінарію й можу розповідати про це годинами. А у Вінниці, як виявилось, є багато людей, яким цікаво і вони хочуть про це слухати.

Але так само добре я готую страви української та російської кухні, тому коли до мене приходять гості, готую на їх смак. Правда, їсти доводиться все одно паличками, бо виделок в моєму домі просто немає.

Якщо ти у Вінниці, то обрати щось до смаку дуже легко. А от чи будуть це крученики, хот-доги, ролли чи китайські пельмені – вирішувати тобі!

28 лютого 2017 року № 1 (1536)

Університетські вісті
Газета Донецького національного університету. Заснована у 1966 р.

Засновник
Донецький національний університет
Головний редактор
Олена Самойленко
Верстальник-дизайнер Снежана Фомкіна
<http://news.donnu.edu.ua>

Свідцтво про реєстрацію
ВЦ № 927-285 ПР
від 10 травня 2015 року
Виходить українською
та російською мовами.

Адреса редакції: 21021,
вул. 600-річчя, 21, м. Вінниця
Тел. +38 (066) 482-82-48
press.div@donnu.edu.ua

Передрук матеріалів видання
можливий лише з дозволу редакції
газети. Посилання на першоджерело
(газету «Університетські вісті») обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє думку авторів
публікацій, а також залишає за собою
право редагувати та скорочувати тексти.